

gerianmeldelser vedrørende andre kort f.eks. Mastercard og Visakort steget i samme periode, og der er vel at mærke tale om bedragerianmeldelser i tilfælde, hvor kortet ikke har været stjålet.

Spørgeren er af den opfattelse, at ministeriet må tage initiativ til en kampagne om sikkerheden og gode råd i forbindelse med betalingskort både i Danmark og i udlandet, og at et af disse råd kunne være, at man aldrig lod sit kort ude af syne. En sådan kampagne må dermed også rette sig mod f.eks. restauranter og gå på, at betalingsterminalen til betalingskort må være tilgængelig i restaurationslokalet, så kunden kan betale her og ikke skal overdrage kortet i tjeneres varetægt. Dermed kunne grundlaget for en god vane være lagt, der også kunne smitte af ved brugen af betalingskort i udlandet. I øvrigt henvises til rejsemagasinet »Vagabond«, nr. 3, 1999, side 14 og 15.

Svar (10/5 99)

Erhvervsministeren (Pia Gjellerup):

Efter betalingskortloven, § 13, er det udstederne, der skal informere kortindehaverne om alle relevante spørgsmål vedrørende brugen af et betalingskort. Udstedernes oplysningsforpligtelse efter betalingskortloven drejer sig primært om, hvilke vilkår og andre aftaleretlige spørgsmål der skal gælde mellem udstederen og betalingsmodtageren. Udstederen skal bl.a. oplyse, hvornår kortindehaveren vil komme til at hæfte ved misbrug, og hvorledes man skal passe på sit kort.

Det er mit indtryk, at danske kortindehavere generelt har en ganske god forståelse af, at de skal passe på deres betalingskort og pinkode. Betalingskortlovens regler om, hvem der hæfter for misbrug, giver kortindehaverne en høj beskyttelse samtidig med, at den giver udstederne et klart incitament til løbende at tage initiativer, der begrænser misbrugsmulighederne. Sådanne initiativer kan omfatte mere tekniske eller sikkerhedsmæssige forholdsregler, men kan også bestå i, at udstederne orienterer offentligheden eller udvalgte kortindehavere om særlige forhold, som man bør være opmærksom på, når man bruger et betalingskort.

Såfremt brugen af betalingskort i udlandet giver anledning til særlige sikkerhedsforanstaltninger fra kortindehavernes side – måske specielt ved brug i visse lande – er det op til kort-

udstederne at vurdere, om der er behov for særlige initiativer. Kortudstederne er de nærmeste til at opdage og vurdere nye risici m.v. i relation til den enkelte udsteders eget betalingskort, og jeg finder ikke, at dette er en opgave for offentlige myndigheder.

Spm. nr. S 1937

Til erhvervsministeren (28/4 99) af:

Peter Skaarup (DF):

»Kan ministeren oplyse, om ministeriet inden for den seneste ti-årsperiode har været advaret om bedrageri med betalingskort i udlandet og i bekræftende fald, om Folketinget er blevet orienteret herom?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1936.

Svar (10/5 99)

Erhvervsministeren (Pia Gjellerup):

Efter betalingskortloven fører Forbrugerombudsmanden tilsyn med, at der ikke sker overtrædelser af loven eller bestemmelser, der er fastsat i medfør heraf. Herudover varetager Finanstilsynet tilsynet med bl.a. pengeinstitutterne i medfør af lov om banker og sparekasser m.v., herunder den betalingsformidling, som pengeinstitutterne forestår.

Forbrugerombudsmanden har oplyst, at der er etableret en indberetningsordning med pengeinstitutterne og udstederne af de internationale kreditkort, hvorefter disse en gang om året skal indberette om forretningsgange, interne kontroller og afstemnings- og sikkerhedsprocedurer er betryggende, og om der i det forløbne år har været forhold, som har indebåret væsentlige sikkerhedsrisici i systemerne. En tilsvarende ordning er etableret for så vidt angår homebanking systemer. Disse indberetninger har ikke givet Forbrugerombudsmanden anledning til særlige initiativer.

Forbrugerombudsmanden har dog fremhævet, at han i forbindelse med en presseomtale i starten af 1998 om omfanget af misbrug af dan-